

Raina bando iš naujo

Džeinė Čeūt

(Paremta tikra istorija)

Ši istorija nutiko JAV.

Raina dar kartą mokykloje perskaitė skrajutėje užrašytus žodžius. *Rašinio konkursas. Laimėk nemokamą kelionę į Niujorką!*

Tai buvo konkursas, kuriame dalyvavo kelių rajono mokyklų mokiniai. Raina įsivaizdavo esanti Niujorke, aplink ją stūkso dangoraižiai, o netoliese – Laisvės statula. Ji norėjo vykti!

„Tai buvo paskutinis kartas, kai bandžiau ką nors naujo“, – tarė Raina.

„Turi dalyvauti, – tarė Sidnė. – Tu geriausiai rašai mūsų klasėje!“

Sidnės žodžiai Rainą nuteikė gerai. Ji nedaug ką žinojo apie rašinių rašymą. Bet ji norėjo pabandyti.

Grįžusi iš mokyklos Raina prisėdo prie rašomojo stalo. *Bakst, bakst, bakst*. Ji baksnojo pieštuku į popieriaus lapą, mąstydamą apie idėjas. Galiausiai ji ėmė rašyti.

Raina užtruko visą savaitę. Tačiau, padedama mamos, ji pagaliau ryžosi pateikti rašinį.

Praėjo kelios savaitės. Raina nekantravo sužinoti, kas laimėjo. Galbūt netrukus ji keliaus į Niujorką!

„Dalyvavo daugiau kaip šimtas mokinių, – iš klasės priekio pasakė ponas Raitas. – Ačiū visiems, rašiusiems rašinį.“

Rainos širdis daužėsi iš jaudulio.

„Nors konkurse nelaimėjo nė vienas mūsų mokinių,

tačiau Rainos rašinys pateko į geriausių rašinių penketuką. Sveikiname, Raina“, – tarė ponas Raitas.

Raina šypsojosi, o klasiokai paplojo. Tačiau viduje ji krintosi. Patekti į penketuką nebuvo taip gerai, kaip laimėti. Jos svajonė pamatyti Niujorką išblėso.

Grįžusi namo Raina sudribo ant kėdės virtuvėje prie tėvų. „Konkurso nelaimėjau, – tarė ji. – Tai buvo paskutinis kartas, kai bandžiau ką nors naujo. Darysiu tik tai, kas man gerai sekasi.“ Ji delnais susiėmė už galvos.

„Gaila, kad nelaimėjai. Mudu su mama didžiuojamės, kad stengeisi“, – tarė tėtis. Jis atsisėdo šalia Rainos. „Ar prisimeni, kai prieš porą metų netekau darbo?“

Raina linktelėjo.

„Pateikiau paraiškas į daugybę darbo vietų ir nė į vieną iš jų nebuvo priimtas, – tarė tėtis. –

Mane buvo apėmusi neviltis.“

Raina kilstelėjo galvą.

„Tikrai?“

Tėtis linktelėjo. „Tačiau aš nepasidaviau. Po ilgo laiko susiradau tobulą darbą. Tačiau taip nebūtų įvykę, jei būčiau liovęsis stengtis.“

Mama guodžiančiai uždėjo ranką ant Rainos nugaros. „Ar žinai, kiek straipsnių išsiunčiu įvairiems žurnalams? – paklausė ji. – Ir kiek jų atmeta? Tačiau jei noriu, kad mano darbas būtų išspausdintas, pasiduoti negaliu. Rašymas man yra svarbus, tad vis mėginu.“

Raina visada manė, kad jos tėvams sekėsi viskas, ką darė. Ji net nenučiuokė, kad ir jiems ne visada pavykdavo.

Ji vis dar liūdėjo, bet atrodė kvaila *niekada* nebandyti nieko naujo. Ne to jai linkėjo Dangiškas Tėvas. Raina nusprendė nepasiduoti. Ji galėjo pabandyti daugiau dalykų, net ir tai, kas jai iš karto nelabai sekėsi.

„Manau, kad kitais metais vėl dalyvausiu konkurse“, – tarė Raina. Pralaimėtas konkursas neturėjo būti jos svajonių pabaiga.



Raina nuėjo prie stalo ir paėmė pieštuką. Rašyti buvo juk visai smagu. *Bakst, bakst, bakst*. Tad ką naujo ji galėtų parašyti? ●



„Viešpačiui patinka pastangos, nes pastangos atneša atlygį, kuris kitaip neįmanomas.“

Prezidentas Raselas M. Nelsonas, citata iš Džojės D. Džouns kalbos „Iš kilnus pašaukimas“, 2020 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.